

יולי 2020

שרוני,

שמונה שנים. כל מי ששומע אומר "כבר שמונה שנים?" איך הזמן טס...". נכון. הזמן טס, וגם אנחנו לא מבינים איך עברו כבר שמונה שנים. אבל השנים האלו מורכבות מחודשים ושבועות וימים ושעות שבכל אחת מהן את חסרה לנו, אי אפשר לתאר כמה.

התקופה האחרונה היתה ועדיין מטורפת. הקורונה שינתה את כל סידרי החיים. גם כאן, במקום להתאסף עם כל זוכרייך ואוהבייך אנחנו נאלצים לקיים אזכרה מצומצמת, ובמקום להיפגש פנים אל פנים ניפגש בזום. לא פעם אנחנו, אמא ואני, תוהים איך את היית נוהגת בתקופה הזו, עם החיבה הידועה שלך לניקיון וסטריליות, וגם לאור המצב החברתי והפוליטי, עם חוש הצדק הידוע שלך.

אני משוטט בפייסבוק שלך שרון, וחוזר אל השנים האחרונות. מעין הילוך חוזר. פס-קול (לצערנו ללא הקול) של חייך בשנים האחרונות.

הדף שלך עדיין פעיל. בראש הדף תמונתך היפה עם נר זיכרון. עדיין לא מסתדר לי וכנראה שלעולם לא. פעם בשנה הפייסבוק מזכיר לנו לברך אותך ליום ההולדת שלך. כאילו ששכחנו... אבל אני שמח שיש את הכלי הזה שמעניק עוד אפשרות להעלאת והמחשת זיכרך, ובהזדמנות זו מעודד את כולם להמשיך ולכתוב בו.

בראשית הדף, כלומר בתחתיתו - "נולדה ב 26 ביוני 1982". שם זה התחיל, וכמה היינו רוצים שזה לא ייגמר כל כך מוקדם...

קפיצה של לא מעט שנים, ומיד לאחר מכן IN A RELATIONSHIP. מורן נכנס לתמונה. קצת תמונות עם חברים והגענו ל GOT ENGAGED (הדברים קורים מהר בפייסבוק...). עוד תמונות של כיף ובילויים עם מורן וחברים והנה עוד שינוי סטטוס: GOT MARRIED. ועכשיו תמונות לא רבות של הכנות לחתונה, החתונה עצמה וברכות. איזה אושר!

מכאן והלאה "סתם" פייסבוק עם חוויות כאלה ואחרות. מתחפשים בפורים, מטיילים, החתונה של נועה ויניב, מבלים עם חברים, ברכות לחגים ולימי הולדת, תמונות של העבודה והבילויים באפקטיב.

הגענו לתקופת הטרומ מחלה (שכבר היתה עמוק בתוכך אבל לא ידענו עליה אז) ולטיול הבנות שעשית עם אמא ונועה לברצלוניה. איזה אושר, כמה את יפה שם, וכמה לא ידענו שזה בעצם האושר הגדול האחרון שלך, וכמה אנחנו שמחים שהספקת לקיים אותו.

ועכשיו אנחנו בתקופת המחלה. והתמונות הנוגעות ללב ללא השיער היפה שלך, כמה היית יפה איתו וכמה בלעדיו, וכמה אמיצה! לא רצית לחשוב על פיאה. רצה הגורל, ובתקופת מחלתך היו הרבה חתונות ואירועים שהוזמנת אליהם, והיית מדהימה ויפה גם בלי השיער. ובתקופה הזו את עדיין זוהרת בתמונות, איזה הבדל ענק בין איך שנראית אז לאיך שהרגשת...

ויש איזה בלבול לא מובן בין תקופות ותאריכים ותמונות מלפני ובתוך המחלה, שמעיד אולי בצורה מוזרה גם על העולם המבולבל שכולנו חיינו בו באותה תקופה.

ואז נעמי אחייניתך נולדה וכתבת "בשעה טובה – אני דודה", כמה היית מאושרת ועוד נראה כמה אהבת אותה.

ובתוך כל זאת, בין השורות ומאחוריהן ההתמודדות מעוררת ההשראה שלך עם המחלה והטיפולים האיומים. לעיתים "נעלמת" מהרשת ומישהי כתבה "שרוני, השמיעי קול". כמה סבלת וכמה גיבורה ואמיצה היית.

ואז הגיעה נסיגה של המחלה, והתקווה גדולה. עשית בדיקה משמעותית וכתבת אז כשחיכנו בקוצר רוח לתוצאות "שבוע שלם להעביר... זה הרבה זמן כדי להחזיק את האצבעות..." ובתגובות כולם מחזיקים לך אצבעות ומתפללים. כמה שקיינו לטוב והתפללנו, אבל זה לא עזר... המחלה הארורה חזרה ותקפה אותך בעוצמה. אנחנו יודעים כמה היה לך קשה ואילו תעצומות נפש גייסת כדי להמשיך להיות אופטימית ולהילחם. חוש ההומור לא עזב אותך גם באותה תקופה קשה, ולקראת האישפוז הבא כתבת "תספורת חדשה וסוף שבוע הכל כלול. לפנק לפנק לפנק". ובהזדמנות אחרת את כותבת "יש לי היום יום שיער רע". ככה, בתוך כל הזוועה שמרת על חיך וניסית לשמור גם עלינו.

ובהמשך שוב "סתם" פייסבוק, ויש כל מיני התכתבויות כאילו סתמיות עם המשפחה והחברים, אבל היום הן חשובות לנו מאד, כי זה חלק מהזיכרון. ואת מעלה תמונות של אחייניתך נעמי שאותה ליוית בשנתה הראשונה באהבה כה רבה. ולהעלות תמונות של נעמי היתה זכות גדולה, כי נועה לא הרשתה ולא מרשה עד היום לאף אחד להעלות תמונות של הבנות שלה, ורק לך היה מותר.

ויש גם תמונה של טיול שעשינו ביחד לגליל. ניסינו לטייל כמה שאפשר, היינו בתקופה הזו פעמיים בגליל וברמת הגולן, וב"דרום אדום".

הגענו ליום ההולדת האחרון שלך, שלושה שבועות לפני לכתך. את מברכת את מורן שנולד יום לפניך, מעלה תמונות של העוגה ושל חגיגת הבלונים המדהימה שמורן עשה לך בחדר בבית החולים, ומודה לכל המברכים אותך בבריאות. ומישהי כותבת שלפעמים יש גם אפטר פארטי. ואיזה אפטר פארטי שהיה לנו...

בתקופה הזו את כבר לא כל כך כותבת. כנראה קשה לך. את בעיקר מגיבה לפוסטים ששולחים לך.

ואז מגיע הסטטוס הנורא "PASSED AWAY" ... ומכאן את ממשיכה לחיות בליבנו.

ומגיעות כל התגובות המנחמות והמרגשות, וקרן חברתך כותבת שזה לא הגיוני שהפייסבוק שלך חי וכותב ואת אינך, ושהטכנולוגיה חצתה את גבולות ההיגיון. כמה נכון.... ונועה אחותך מעלה את השיר HEAVEN, שהיה שיר הכניסה שלכם לחופה, וכותבת שעכשיו את שם באמת.

מאז ועד היום, שמונה שנים, פוסטים מתגעגעים של חברים ומשפחה, וראויים לציון מיוחד הפוסטים המרגשים של מורין, "ברכות" ליום הולדתך, והודעות על אזכרות. רינה העלתה צילום של ברכה שכתבת לה ליום ההולדת הרבה שנים לפני, בכתב ידך היפה, המיוחד והכמעט ילדותי. והתמונות. אח, התמונות, את נראית כל כך חיה בהן... תמונות משפחתיות שלך לאורך השנים. אני זוכר מתי צולמה כל תמונה ומה הסיפור מאחוריה, ותמונות שלך ושל מורן עם חברים. כמה שמחה יש בתמונות האלה...

זה מה שנשאר. תמונות, זכרונות ומעל הכל, את תמיד איתנו בכל מקום ובכל נשימה שלנו. ואת חיה כל עוד אוהבייך זוכרים ומזכירים אותך.

ואנחנו כאן שנשארנו אחרייך במן סדר מעוות של היקום שלעולם לא נבין אותו, נמשיך לזכור ולאהוב אותך עד כלות נשמתנו.

אמא ואבא.